

Crònica d'una espera

Tot un any ha hagut d'esperar Dolors Miquel (Lleida, 1960) per saber que l'Audiència de Barcelona desestimava la denúncia contra ella (i contra Ada Colau) després de recitar el poema *Mare Nostra* a l'acte dels premis Ciutat de Barcelona del 2016. "I no permeteu que els fills de puta / avortin l'amor, facin la guerra, / ans deslliureu-nos d'ells / pels segles dels segles, / vagina". La justícia ha dit que no hi veu cap actitud vexatòria i recorda que, en democràcia, els grups religiosos han de tolerar les crítiques i el debat sobre les seves creences. Dies abans de la resolució, al mateix Saló de Cent, la mala llet de Carles Rebassa (Palma, 1977) dedicava el seu premi Ciutat de Barcelona "a la Dolors Miquel, que ha hagut de passar tot un any de calvari per haver llegit un poema". A Rebassa, que llegeix poemes com ningú, el van premiar per la seva novel·la de debut, *Eren ells*, publicada a Angle Editorial. Miquel, que un dia va recitar escortada per guardes de seguretat, ha esperat l'any de calvari (i alguns drames més) per publicar *El guant de plàstic rosa* (Edicions 62), un poemari cuit a foc lent sobre la vivència de la mort.

També esperen les dones de Rodoreda des d'una casa bona de Sant Gervasi. Diu la Florentina, professora de piano: "Jo també fa anys que espero i no sé ben bé què. Que Déu em perdoni per haver esperat alguna cosa. He esperat sense saber què esperava i total l'espera s'ha anat fent

TJERK VAN DER MEULEN

DOLORS MIQUEL HA PUBLICAT NOU LLIBRE UN ANY DESPRÉS DE LA DENÚNCIA PER 'MARE NOSTRA'

fidelitat". Agraïxo la lluminositat del muntatge de Sergi Belbel sobre *La senyora Florentina i el seu amor Homer*, de Mercè Rodoreda. El text acaba de publicar-lo Arola, que tosudament defensa el plaer de llegir teatre. A l'espectacle del TNC m'he enamorat de la Florentina, la Perpètua, la Júlia, la Zoila i també de la minyona Zerafina (amb z de *papizota*). Comèdia, sí. Però també aquell des-

concert de les dones de Rodoreda. Com la Natàlia/Colometa, com Alo-ma, com Armanda, com Cecília... Diu Zerafina (amb z), a l'acte tercer: "Donar conzells va bé, però els dintrez ningú no els arregla. Els dintrez són els dintrez".

Tina Vallès va haver d'esperar el premi Mercè Rodoreda del 2013 de contes per guanyar més públic. I ara s'ha endut l'Anagrama de novel·la amb *La memòria de l'arbre*. La presentació a La Central del carrer Mallorca va deixar gent dreta. Novel·la subtil, feta de peces mínimes, amb més silencis que paraules i la veu d'en Jan, un nen de 10 anys: "Vol-dria ser sord per a aquest silenci". No esperin més i llegeixin. ♦